

Arrest

nr. 111 541 van 9 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. MAJUMDAR, die loco advocaat M. LECOMPTE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Agbor, Delta state en behorende tot de Agbor etnie. U werd op 4 april 1991 geboren in Agbor en woonde met uw ouders in het dorp Agbor Obi. Toen u zes jaar was stierf uw vader. Zijn familie nam uw moeder al haar bezittingen af en ze verhuisde met u, uw broer en uw zus naar een jongere zus van uw vader (tante Ndidi). Toen u acht jaar was overleed uw moeder eveneens. Toen ook uw tante Ndidi overleed, zei haar man dat hij jullie drieën niet meer kon onderhouden. Zijn dochter raadde u aan naar Papa Chioma (de vader van Chioma) te gaan, hij was op zoek naar een huishoudhulp. U bood hem aan om bij hem te werken en er werd een loon van 5000 naira per maand afgesproken, waarmee uw broer en zus naar de overheidsschool zouden kunnen gaan. U was nog steeds acht jaar oud toen u met uw broer en zus in het huis van Papa

Chioma ging wonen. U deed er het huishouden en werkte ook op het veld. Toen u tien jaar was zei Papa Chioma dat uw broer en zus weg moesten. U moest binnen blijven en toen u weer buiten kwam waren uw broer en zus verdwenen. U zag hen niet meer terug. In 2008 leerde u Precious kennen. Ze kwam preken met enkele getuigen van Jehova. Papa Chioma wilde de getuigen van Jehova niet over de vloer hebben, maar Precious mocht wel langskomen als uw vriendin. Ze beloofde u ooit mee op zoek te gaan naar uw broer en zus, dus bleef u bij Papa Chioma wonen. Op 16 januari 2009 werd u wakker van iemand die u aanraakte. Het was Papa Chioma en hij zei dat hij u zou slaan als u zou gillen. U werd die nacht ontmaagd en hij kwam daarna steeds met u slapen. Op 22 januari 2009 vroeg hij of u uw maandstonden al kreeg. De volgende dag gaf hij u een pil om in te nemen. Op 24 januari 2009 begon uw menstruatie, en deze hield niet meer op tot in maart. U klaagde regelmatig dat u zich niet goed voelde en hoewel Mama Chioma (de moeder van Chioma) had beloofd u naar het ziekenhuis te brengen, deed ze dat niet. Tenslotte weigerde u nog op het veld te werken, omdat u zich er niet meer toe in staat achtte. U weet niet meer wat er nadien gebeurde, maar u werd wakker in het ziekenhuis. Mama Chioma zei dat u geopereerd zou worden en dat u haar daarna heel wat uit te leggen had. Op 1 april 2009 werd u geopereerd. U kreeg niet te horen welke operatie werd uitgevoerd. De dokter zei dat u twee jaar lang geen seksuele betrekkingen meer mocht hebben en ook dat u geen zwaar werk meer mocht verrichten. Maar toen u uit het ziekenhuis kwam moest u nog hetzelfde werk doen als voordien, en Papa Chioma kwam weer elke nacht met u slapen. In juni 2012 riep Papa Chioma u bij zich. U greep de gelegenheid aan om te vragen naar uw broer en zus, maar Papa Chioma zei dat dit niet van belang was. Hij zei dat hij wilde dat u zou trouwen met een vriend van hem (Baba K), en vroeg uw mening hierover. U zei dat u niets te zeggen had. U zag het huwelijk als een mogelijkheid om uit het huis van Papa Chioma te ontsnappen, maar toen zei hij dat Baba K u enkel wilde trouwen als u zou besneden worden, waarop u repliceerde dat u daarover moest nadenken. Zijn vrouw, Mama Chioma, zei dat u voor iedereen zou moeten koken, maar dat u geen eten zou krijgen tot u een besluit had genomen. Dus at u stiekem wanneer u kookte, of ging u bij uw vriendin Precious eten. Chioma zou voor de maand november trouwen. Indien u geen antwoord zou geven voor Chioma trouwde, zou de familie het geld van Baba K aanvaarden en zou u besneden worden eind november. U gaf geen antwoord voor de trouw en ook niet erna. Op 26 november was de familie op een seminarie, u was alleen thuis. U vluchtte naar Express road, daar woonde een vrouw met psychische problemen in een hutje. U trof haar echter niet aan, maar u bleef er twee dagen, waarna u naar Precious ging. Papa Chioma was reeds bij haar langs geweest om te kijken of u er was. Aangezien hij u daar niet aantrof, hoopte u dat hij niet opnieuw zou langskomen. Precious nam u mee naar haar kamer en begon u aan te raken. U vond dit niet leuk, maar liet haar begaan, aangezien u nergens anders terecht kon. De volgende ochtend ging u naar de bakker. Toen u terugkwam zag u de politie en Papa Chioma aan het huis van Precious staan. De politie nam haar mee. Toen u wilde weggaan liep u tegen een jongen aan. Hij zei dat Precious gearresteerd werd omdat ze lesbisch was en vroeg wat u bij haar deed. U gaf toe wat er gebeurd was, maar zei dat ze u gedwongen had, omdat u nergens anders terecht kon. De jongen nam u mee naar het Saint John klooster. Hij legde de situatie uit aan de nonnen en u kon bij hen blijven, op voorwaarde dat u geen lesbische handelingen meer zou stellen. U zei dat dit geen probleem was, maar dat u niet gevonden wilde worden, omdat u niet besneden wilde worden, noch gevonden wilde worden door de politie. U bleef ongeveer een maand in het klooster en werd dan door de nonnen meegenomen naar de luchthaven van Lagos en vervolgens naar België. U vertrok 9 januari 2013 uit Lagos en kwam de volgende ochtend in België aan. U vroeg op 11 januari 2013 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij uw verklaringen over uw verblijf bij papa Chioma kunnen de volgende opmerkingen gemaakt worden.

In totaal zou u ongeveer 13 jaar bij papa Chioma verbleven hebben, aangezien u verklaarde op 8 jarige leeftijd bij hem in dienst te zijn gegaan, en op 26 november 2012 bij hem vertrokken te zijn (CGVS p. 7, 13). Desondanks kan u zijn voornaam noch achternaam noemen, evenmin kent u de naam van zijn vrouw. U kent wel de namen van de zes kinderen, maar u kent niet hun leeftijden, u kan zelfs maar van twee van de zes kinderen aangeven of ze ouder, dan wel jonger zijn dan u (CGVS, p.7). Nochtans zou men verwachten dat u na een verblijf van 13 jaar bij dit gezin deze informatie wel zou kunnen verschaffen. Uw onwetendheid op dit vlak plaatst reeds sterke vraagtekens bij uw asielrelaas, dat volledig gestoeld is op uw verblijf bij het gezin van papa Chioma.

U stelt dat papa Chioma u misbruikte sinds 16 januari 2009. Bij DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) verklaarde u dat papa Chioma u ontmaagde toen u 19 jaar was (zie administratief dossier: vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Nochtans was u op 16 januari 2009 nog geen 18 jaar. Als gevolg van de medicatie die papa Chioma u zou gegeven hebben kreeg u

volgens uw verklaringen maandenlange bloedingen en moest u uiteindelijk geopereerd worden (CGVS p.11, 12). Na de operatie mocht u geen zwaar werk meer verrichten, maar u moest nog steeds op het veld werken en werd nog steeds misbruikt door papa Chioma (CGVS p.12). Desondanks bleef u nog bijna vier jaar bij papa Chioma, vooraleer u besloot te vertrekken op 26 november 2012. Ter verklaring stelt u dat u niet wist of Precious u bij haar zou laten verblijven (CGVS p. 17). Toen u haar over Baba K vertelde zei ze dat u welkom was bij haar (CGVS p. 18), maar dit verklaart niet waarom u niet eerder een poging ondernam om bij papa Chioma te vertrekken. Zeker aangezien hij u bijzonder slecht behandelde, zou men verwachten dat u wel eerder vertrokken zou zijn, zelfs indien u niet zeker was of u bij Precious terecht zou kunnen. U verklaarde eerder in het gehoor al dat u bij papa Chioma bleef wonen omdat Precious u beloofd had uw broer en zus te gaan zoeken (CGVS p.11). Deze verklaring snijdt eveneens geen hout, aangezien Precious u (in 2009, CGVS p.10) juist beloofd had hen te gaan zoeken zodra u weg zou raken bij papa Chioma (CGVS p.10). Bovendien had u uw broer en zus niet meer gezien sinds u tien jaar oud was (CGVS p.5) en werd u geslagen telkens u naar hen vroeg (CGVS p. 10). Er was dus geen enkele reden om omwille van hen bij papa Chioma te blijven.

Ook nadat papa Chioma in juni 2012 aankondigde dat u uitgehuwelijkt en besneden zou worden, duurde het nog ongeveer vijf maanden vooraleer u besloot effectief te vertrekken (CGVS p. 13). Uw beslissing om zo lang te wachten vooraleer uiteindelijk te vertrekken, is eveneens eigenaardig. U verklaarde immers dat u geen eten meer zou krijgen tot op het moment dat u een beslissing zou genomen hebben. Al die tijd moest u dus stiekem eten of bij uw vriendin Precious gaan eten (CGVS p. 13). Hoewel u pas weigerachtig werd tegenover het huwelijk toen u ontdekte dat u besneden zou moeten worden, kwam u in de vijf maanden die u nog bij papa Chioma verbleef bijzonder weinig te weten over de persoon waarmee u zou moeten trouwen en die wilde dat u besneden werd (CGVS p. 13). U kent niet zijn echte naam, maar kende hem enkel als Baba K. Evenmin kent u de namen van zijn twee andere vrouwen, of weet u hoeveel kinderen hij heeft of welk beroep. Nochtans zou men verwachten dat u zou proberen meer over hem te weten te komen, aangezien u bedenktijd gevraagd had wat betreft een huwelijk met hem (CGVS p. 13). Uiteindelijk verklaarde u dat u wel degelijk vertrok omwille van het vooruitzicht besneden te worden (CGVS p. 21). Hoewel de familie u waarschuwde dat ze het geld van Baba K gewoon zouden aannemen en u eind november zouden laten besnijden indien u geen beslissing zou nemen voordat Chioma trouwde, gaf u hen maandenlang geen antwoord, noch vertrok u bij hen (CGVS p. 13). Gevraagd waarom u niets antwoordde zei u dat Precious dacht dat ze heel gevaarlijk waren omdat ze u wilden besnijden terwijl u al volwassen was (CGVS p. 17). Dit verklaart echter niet waarom u nog zo lang bij hen bleef, zonder een antwoord te geven en zonder te vertrekken. Nochtans had u de mogelijkheid te vertrekken, aangezien u verklaarde naar de markt te mogen gaan (CGVS p. 18) en bij Precious te gaan eten tijdens de periode dat de familie van Chioma op uw antwoord wachtte (CGVS p. 13). Later in het gehoor verklaart u echter dat u nooit alleen was met Precious en dat u niet bij haar ging eten, maar dat zij u eten bracht (CGVS p. 16). Uw eerdere verklaring luidde echter wel degelijk 'ik ging bij mijn vriendin Precious eten' (CGVS p. 13), wat u ook al verklaarde bij DVZ (zie administratief dossier: vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Uw verklaringen zijn dus op dit punt strijdig met elkaar. Hieruit kan worden geconcludeerd dat u uw beweerde vrees voor een huwelijk met Baba K en een besnijdenis niet aannemelijk heeft gemaakt.

Over de arrestatie van Precious terwijl u naar de bakker was, legt u eveneens weinig coherente verklaringen af.

Aanvankelijk verklaarde u dat de jongen die u tegenkwam toen u zag dat Precious gearresteerd werd, u (op dat moment) vertelde dat ze gearresteerd werd omdat ze lesbisch was (CGVS p. 14). Wanneer u nadien gevraagd wordt of u weet waarom Precious juist gearresteerd werd, stelt u dit niet te weten (CGVS p. 15). U stelt nog dat de jongen zei dat ze gearresteerd werd omwille van wat ze met u deed en dat u de moeder van Precious hoorde zeggen dat papa Chioma een leugenaar was. Wat papa Chioma gezegd zou hebben stelt u niet te weten. (CGVS p. 15) Deze verklaringen komen weinig doorleefd over, aangezien u bij DVZ verklaarde dat papa Chioma u met Precious op bed had gezien (zie administratief dossier: vragenlijst CGVS, ingevuld door DVZ, pt. 3.5). Pas wanneer u hiermee geconfronteerd wordt stelt u dat dit volgens de jongen de aanleiding zou geweest kunnen zijn (CGVS p. 15). Het is eigenaardig dat u dit niet meteen verklaarde, gevraagd waarom Precious gearresteerd werd, zeker aangezien u nog later in het gehoor verklaart dat u de jongen nog vroeg te achterhalen waarom Precious gearresteerd werd (CGVS p. 21).

Gevraagd of het mogelijk was dat papa Chioma u had gezien met Precious, stelde u dit niet te weten, maar Precious had wel bovenop u gezeten, terwijl jullie enkel ondergoed aanhadden. Het licht was aan en voor het raam hing enkel een doorschijnend net. (CGVS p. 15) U verklaarde echter aanvankelijk dat de kamer van Precious aan de achtertuin was en dat papa Chioma langs haar ouders zou moeten passeren om tot aan haar kamer te komen, zodat jullie hem op tijd zouden zien komen (CGVS p. 13, 21). Gevraagd of het dus eigenlijk wel mogelijk was dat papa Chioma jullie door het raam had gezien, of hij eigenlijk wel bij het raam kon komen, blijft u opnieuw het antwoord schuldig (CGVS p.

21). Dit is eigenaardig, aangezien u juist voor papa Chioma op de vlucht was en hij volgens Precious zeer gevaarlijk was. Men zou denken dat u er zich grondig van zou verzekeren dat u inderdaad veilig was voor papa Chioma, en zou nagaan of u gezien kon worden, ook als u - zoals u verklaart (CGVS p. 14) - niets wist over homoseksuele handelingen en de extra problemen die deze u konden opleveren.

U verklaart dat u niets wist over homoseksualiteit op het moment dat Precious u aanraakte en dat u haar haar zin liet doen, omdat het minder erg was dan de dingen die papa Chioma met u deed (CGVS p. 14). Deze verklaringen komen echter weinig geloofwaardig over. U verklaarde immers aanvankelijk dat u wist dat Precious lesbisch was op het moment dat ze u aanraakte en tegen u zei: 'weet je niet wat dat betekent?'. (CGVS p. 13) Als u notie had van het concept 'lesbisch' moet u, gezien de Nigeriaanse context, ook geweten hebben dat dit in Nigeria illegaal of toch uiterst ongewenst is en dat u hiermee nog dieper in de problemen kon raken (zie informatie administratieve dossier). Dat u zomaar toeliet dat Precious u aanraakte en doet uitschijnen dat u pas achteraf door de jongen die u tegenkwam ontdekte dat u zo nog meer problemen kon krijgen, komt weinig geloofwaardig over, gezien uw eerdere verklaring dat u begreep dat ze lesbisch was.

Aldus overtuigen uw verklaringen betreffende de arrestatie van Precious en het risico dat u zou lopen om eveneens gearresteerd te worden omwille van de lesbische handelingen die u met Precious stelde, niet. Verder verklaarde u zichzelf in de toekomst een relatie met een man te zien aangaan (CGVS p. 16) en dus niet lesbisch te zijn.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

Uw identiteit noch uw reisweg kan worden nagegaan, bij gebrek aan documenten ter zake. Het medische attest bevestigt dat u geen besnijdenis heeft ondergaan, maar houdt op zich geen bewijs in voor uw bewering dat u wel besneden diende te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus beroept verzoekster zich in een eerste middel op de schending van "het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing", van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster meent dat zij zeer uitgebreide verklaringen heeft afgelegd over haar verblijf en haar probleem en het komt haar tergend over haar verhaal te zien herleiden tot enkele details die niets of weinig ter zake doen.

Verzoekster wijst erop dat zij geen studies heeft mogen of kunnen volgen en bijgevolg niet voldoende ontwikkeld is om ten volle alle elementen in hun juiste context te kunnen plaatsen. Het kan kloppen dat zij ongeveer dertien jaar bij Papa Chioma verbleef, maar het kan eveneens iets langer of iets korter geweest zijn. Verzoekster bevond zich als kind in een zeer zwakke positie ten aanzien van Papa Chioma en werd volledig door hem misbruikt. Verzoekster kan dan ook vergeleken worden met een huisslaaf. Zij was geen normaal gezinslid en nam niet deel aan het normale gezinsleven bij Papa Chioma. Als huisslaaf kent zij niet alle details van de gezinsleden van Papa Chioma.

Als huisslaaf was het voor verzoekster bovendien niet mogelijk zich van de ene dag op de andere los te werken van de onderdrukking. Hier gaat een – soms jarenlange – psychologische strijd mee gepaard. De gewoonten in het dorp van Papa Chioma verschillen bovendien van deze in Europa. Verzoekster kon geen veilig onderkomen vinden zonder externe hulp. De theoretische mogelijkheid om bij Precious een veilig onderkomen te vinden, is geen normale en ingeburgerde situatie. Indien Papa Chioma bovendien zou aankloppen bij Precious' ouders, zou verzoekster zeker naar Papa Chioma worden teruggezonden. De juiste datum waarop het misbruik begon, werd correct weergegeven tijdens het gehoor op het CGVS. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) werd dit blijkbaar verkeerd genoteerd. Verder zijn de lichamelijke beelden van haar ingreep en het gebrek aan rust nadien nog steeds aanwezig en gaat verzoekster nog steeds naar verschillende dokters om te achterhalen waar de problemen zich situeren. Verzoekster had vroeger moeten vluchten, maar zag hiertoe geen kans.

Wat betreft de uithuwelijking aan Baba K wijst verzoekster erop dat zij initieel niet weigerachtig stond tegen deze uithuwelijking aangezien zij dertien jaar onder het juk van Papa Chioma leefde en elk alternatief in deze context “een zegen” is. Pas nadat bekend werd dat zij besneden moest worden, werd verzoekster zeer weigerachtig tegenover het huwelijk. Omdat zij het huwelijk en vooral de besnijdenis kon uitstellen, was er geen dwingende reden om snel en onvoorbereid te vluchten. Pas wanneer de situatie zeer prangend werd, diende verzoekster alles op alles te zetten om haar leven en integriteit veilig te stellen. Het louter bestaan van een mogelijkheid om te vluchten (de markt), wil niet zeggen dat deze mogelijkheid zich in de ogen van verzoekster echt aanbood. Zolang er geen dwingend gevaar was, kon zij de “betrekkelijke” veiligheid bewaren. Verder wijst verzoekster er nog op dat zij niet met Precious ging eten, maar dat Precious haar eten bracht. Volgens verzoekster beperkt verweerder zich tot details zonder oog te hebben voor het globale verhaal.

Verder kan verzoekster nog steeds niet verklaren hoe Papa Chioma te weten gekomen is dat zij met Precious iets had gedaan. Verzoekster werd in een crisissituatie geconfronteerd met de seksuele (onschuldige) handelingen van Precious maar had op dat moment niet door wat de ernst van de daden was, daar zij net ontsnapt was aan haar eigenaar/verkrachter en de daden van Precious in dit opzicht uiterst onschuldig waren. Verzoekster gaf eerlijk aan dat zij in de toekomst een relatie met een man niet uit de weg zou gaan en niet weet of zij lesbisch is. Het is echter van belang dat de lesbische handelingen hebben plaats gevonden en dat de overheid en Papa Chioma hier weet van hebben.

Onder verwijzing naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad, stelt verzoekster dat de commissaris-generaal de plicht heeft te onderzoeken of er vrees voor vervolging bestaat en om minstens de geloofwaardigheid van de verklaringen verder uit te diepen. Verder stelt verzoekster: *“Verzoekende partij is van mening dat men dient rekening te houden met de feitelijke situatie in zijn land van herkomst, het gebrek aan mensenrechten en het gebrek zich te beroepen op overheden om de rechten af te dwingen, zeker als vrouw. Het Commissariaat-Generaal lijkt vooral problemen te distilleren uit de verklaring van verzoekende partij omtrent enkele vaagheden of eerder het niet gewagen van bepaalde feiten in Nederland die op zich steeds onvoldoende zijn om te oordelen tot ongegrondheid. Wanneer al de elementen in hun context worden gezien, dan is het duidelijk dat geen van de argumenten van het Commissariaat-Generaal volstaan om te concluderen dat de asielaanvraag van verzoekende partij ongegrond zou zijn. Verzoekende partij verwijst naar hetgeen hij tijdens zijn voorgaande interviews reeds omstandig uiteenzette en is van mening dat de stelling van het Commissariaat-Generaal slechts haar onwil aantoonde om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de concrete situatie waar verzoekende partij zich in bevond. Verzoekende partij verwijst naar zijn consistente verklaringen in de procedure, en is van mening dat deze op zichzelf reeds het tegendeel bewijzen, nl. dat hij wel degelijk gegronde vrees had voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoekende partij begrijpt totaal niet hoe zijn nochtans omvangrijke en gedetailleerde verhaal plotseling herleid wordt tot een aantal details en assumpties uit een Nederlandse procedure welke niet werd onderzocht, op grond waarvan zijn asielaanvraag negatief wordt verklaard. Hij heeft manifeste angst om teruggestuurd te worden en onderworpen te worden aan schendingen van de rechten van de mens.”*

2.1.2. Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut beroept verzoekster zich, in wat zich aandient als een tweede middel, op de schending van *“het recht van verdediging door een volledig gebrek aan motivering van de beslissing”*, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster stelt het volgende: *“Het CGVS besluit tot weigering van de subsidiaire bescherming. Verzoekster vroeg nochtans bescherming aan. Zonder enige motivatie werd de bescherming aan verzoeker geweigerd. Het CGVS miskende dan ook manifest de op haar rustende motiveringsverplichting”*.

2.2.1. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Verzoekster werkt niet uit op welke wijze haar rechten van verdediging zouden zijn geschonden. Er bestaat daarenboven geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat en verzoekster toont niet aan hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Voorts bestaat er geen rechtsregel die bepaalt dat de commissaris-generaal verzoekster op voorhand had moeten confronteren met alle vaststellingen waarop de bestreden beslissing is gebaseerd.

2.2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Waar verzoekster stelt dat zij geen studies heeft mogen of kunnen volgen en bijgevolg niet voldoende ontwikkeld is om ten volle alle elementen in hun juiste context te kunnen plaatsen, dient opgemerkt dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie dient te geven over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas aangezien dit elementen uit de persoonlijke leefwereld betreffen. Bovendien blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoekster in staat was haar asielrelaas uiteen te zetten en dat het gehoor op een normale manier verlopen. Verzoekster brengt evenmin een attest bij waaruit blijkt dat zij onvoldoende ontwikkeld zou zijn om een coherent asielrelaas te brengen.

Verzoekster verbleef volgens haar verklaringen van haar acht jaar tot 26 november 2012 bij papa Chioma (gehoorverslag CGVS, p. 7 en 13), een periode van dertien jaar. Desondanks dit lange verblijf bij papa Chioma, kent verzoekster niet de voor- of achternaam van papa of mama Chioma en evenmin de achternaam en leeftijden van hun zes kinderen (gehoorverslag CGVS, p. 7). Zelfs indien verzoekster al als huisslaaf werkte en niet deelnam aan het "normale gezinsleven", is het niet aannemelijk dat verzoekster voorgaande zaken niet kent van de mensen bij wie zij dertien jaar lang geleefd heeft. Dit doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas.

Verder verklaarde verzoekster dat zij sinds 16 januari 2009 door papa Chioma ontmaagd en misbruikt werd en dat zij na haar operatie in april 2009 meteen terug op het veld moest werken en seks moest hebben met papa Chioma hoewel dit door de dokters verboden werd (gehoorverslag CGVS, p. 11 en 12). Hierbij dient vooreerst opgemerkt dat verzoekster op de DVZ verklaarde dat zij op 19-jarige leeftijd door papa Chioma ontmaagd werd (administratief dossier, stuk 10, p. 4), terwijl zij – aangezien zij op 4 april 1991 geboren werd – op 16 januari 2009 slechts 17 jaar oud was. Dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat dit op de DVZ "verkeerd genoteerd" werd, kan deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maken, daar de verklaring haar op de DVZ in het Pidgin Engels werd voorgelezen en zij door deze te ondertekenen, uitdrukkelijk bevestigde dat de erin opgenomen verklaringen met de waarheid

overeenstemmen. Verder is het opmerkelijk dat verzoekster nog tot 26 november 2012, gedurende bijna vier jaar, bij papa Chioma bleef wonen. Aanvankelijk verklaarde verzoekster dat Precious haar beloofde om haar broer en zus te zoeken als zij bij papa Chioma weggeraakte (gehoorverslag CGVS, p. 10). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoekster dan weer dat zij juist bij papa Chioma bleef wonen omdat Precious haar zou helpen haar broer en zus te zoeken (gehoorverslag CGVS, p. 11). Nog later stelde verzoekster dat zij niet eerder wegliep omdat zij niet wist of zij bij Precious zou kunnen blijven (gehoorverslag CGVS, p. 17-18). In haar verzoekschrift voert verzoekster dan weer aan dat zij niet van de ene dag op de andere vanonder de psychologische druk uit kon geraken zonder externe hulp. Hierbij dient opgemerkt dat verzoekster op 26 november 2012 wel “van de ene dag op de andere” besliste te vluchten naar een vrouw met psychische problemen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekster slaagt er niet in een coherente en geloofwaardige verklaring te geven waarom zij gedurende bijna vier jaar bij papa Chioma bleef wonen ondanks diens (psychologisch en seksueel) misbruik.

Verzoekster verklaarde eveneens dat papa Chioma haar in juni 2012 meedeelde dat zij werd uitgehuwelijkt aan Baba K en daarvoor besneden moest worden (gehoorverslag CGVS, p. 13). Hoewel het huwelijk haar de kans kon geven om van bij papa Chioma weg te geraken, maakte de besnijdenis dat verzoekster toch weigerachtig stond tegenover het huwelijk met Baba K en erover moest nadenken. Bijgevolg zou mama Chioma beslist hebben dat verzoekster geen eten meer zou krijgen tot zij een beslissing over het huwelijk had genomen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoekster at dan maar stiekem of ging bij haar vriendin Precious eten (gehoorverslag CGVS, p. 13). Later tijdens het gehoor verklaarde verzoekster echter dat Precious haar eten bracht (gehoorverslag CGVS, p. 16). Verzoekster bevestigt in haar verzoekschrift slechts één versie van deze tegenstrijdigheid, hetgeen de tegenstrijdigheid zelf niet ongedaan kan maken. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoekster geen enkel antwoord gaf omtrent haar beslissing om al dan niet met Baba K te trouwen, noch voordat de familie van papa Chioma de druk zou hebben opgevoerd door te verklaren dat zij in ieder geval besneden zou worden eind november, na het huwelijk van Chioma (gehoorverslag CGVS, p. 13), noch erna. Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat zij de “betrekkelijke” veiligheid kon bewaren zolang er geen dwingend gevaar was, is niet te rijmen met haar verklaring tijdens het gehoor dat zij geen antwoord gaf omdat Precious dacht dat papa en mama Chioma heel gevaarlijk waren en verzoekster dus bang was (gehoorverslag CGVS, p. 17). Bovendien stelt de bestreden beslissing terecht dat het vreemd is dat verzoekster weinig te weten kwam over Baba K, hoewel zij bedenktijd had gevraagd alvorens met het huwelijk in te stemmen en zij Baba K voordien reeds kende (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16-17). Verzoekster slaagt er opnieuw niet in een coherente en geloofwaardige verklaring te verschaffen voor haar dralen om bij papa Chioma weg te vluchten.

Wat betreft Precious en de arrestatie omwille van lesbische handelingen, stelt verzoekster nog steeds niet te kunnen verklaren hoe Papa Chioma te weten gekomen is dat zij met Precious iets had gedaan en dat zij in een crisissituatie geconfronteerd met de seksuele (onschuldige) handelingen van Precious niet door had wat de ernst van de daden was, daar zij net ontsnapt was aan haar eigenaar/verkrachter en de daden van Precious in dit opzicht uiterst onschuldig waren, alsook dat zij eerlijk aangaf dat zij in de toekomst een relatie met een man niet uit de weg zou gaan en niet weet of zij lesbisch is. Het is volgens verzoekster van belang dat de lesbische handelingen hebben plaats gevonden en dat de overheid en Papa Chioma hier weet van hebben. Aldus komt verzoekster niet verder dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen de motieven van de bestreden beslissing echter niet kan weerleggen. Deze motieven zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad, dient opgemerkt dat de precedentenwerking niet aanvaard wordt in het Belgische recht. De rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Waar verzoekster verwijst naar feiten en een procedure in Nederland, ziet de Raad niet in op welke wijze dit voor verzoeksters asielaanvraag relevant is, aangezien nergens sprake is van feiten of een procedure in Nederland.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS